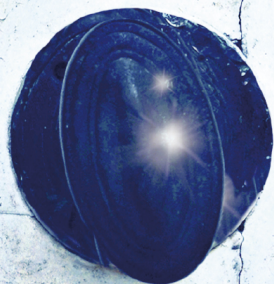

HET PERFECTE
HUWELIJK?
OF DE PERFECTE
LEUGEN?

THRILLER

ACHTER GESLOTEN DEUREN

BA PARIS

ambo | anthos

Achter gesloten deuren

MELD JE AAN VOOR ONZE NIEUWSBRIEF

Zo blijf je op de hoogte van de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* en ontvang je leuke extra's, zoals prijsvragen, exclusieve aanbiedingen en leesfragmenten. Ook word je geïnformeerd over onze lezingen, signeersessies en over andere interessante bijeenkomsten die wij geregeld organiseren.

Aanmelden kan via www.amboanthos.nl/nieuwsbrief

BA Paris

Achter gesloten deuren

Vertaald door Ireen Niessen

Ambo|Anthos
Amsterdam

[fsc-logo plaatsen – drukker volgt]

subsidie???

ISBN 978 90 263 3689 8

© 2016 Bernadette MacDougall

© 2016 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,

Amsterdam en Ireen Niessen

Oorspronkelijke titel *Behing Closed Doors*

Oorspronkelijke uitgever Harlequin Books S.A.

Omslagontwerp xxxxxxxxxxxx???

Omslagillustratie © Lyn Randle / Trevillion Images

Foto auteur xxxxxxxxxxxx???

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor mijn dochters

Sophie, Chloë, Céline, Eloïse, Margaux

HEDEN

De champagnefles stoot tegen het marmeren aanrechtblad, waardoor ik opschrik. Ik kijk vluchtig naar Jack en hoop dat hij niet heeft opgemerkt hoe nerveus ik ben. Hij vangt mijn blik en glimlacht.

‘Perfect,’ zegt hij zacht.

Hij pakt mijn hand en voert me mee naar het vertrek waar onze gasten wachten. Terwijl we door de gang lopen zie ik de bloeiende lelie die Diane en Adam voor onze tuin hebben meegebracht. De tint roze is zo mooi dat ik hoop dat Jack haar zal planten waar ik haar kan zien vanuit de slaapkamer. Alleen al door de gedachte aan de tuin wellen er diep vanbinnen tranen in me op, maar ik bedwing ze snel. Er staat vanavond zoveel op het spel dat ik me op het hier en nu moet concentreren.

In de woonkamer brandt een houtvuur in de antieke haard. We zijn al ver in maart, maar het is nog steeds frisjes en Jack wil het onze gasten zo aangenaam mogelijk maken.

‘Jullie huis is prachtig, Jack,’ zegt Rufus bewonderend. ‘Vind je ook niet, Esther?’

Ik ken Rufus en Esther niet. Ze zijn nieuw in deze streek en we hebben elkaar vanavond voor het eerst ontmoet, waardoor ik nog nerveuzer ben dan ik sowieso al zou zijn. Maar ik kan het me niet veroorloven om Jack teleur te stellen, dus ik tover een lach op mijn gezicht en hoop vurig dat ik bij hen in

de smaak zal vallen. Esther glimlacht niet terug, waaruit ik opmaak dat ze nog geen oordeel heeft gevormd. Ik kan het haar niet kwalijk nemen. Sinds ze zich een maand geleden bij onze vriendenkring heeft aangesloten, heeft ze vast keer op keer te horen gekregen dat Grace Angel – echtgenote van de briljante advocaat Jack Angel – het perfecte voorbeeld is van een vrouw die alles heeft: het perfecte huis, de perfecte echtgenoot, het perfecte leven. Als ik Esther was, zou ik ook een afwachtcnde houding aannemen.

Mijn blik valt op het doosje dure bonbons dat ze net uit haar tas heeft gehaald en ik voel een vleugje enthousiasme in me opkomen. Omdat ik niet wil dat ze ze aan Jack geeft, loop ik achteloos in haar richting en ze reikt me ze intuïtief aan.

‘Dank je, ze zien er voortreffelijk uit,’ zeg ik dankbaar, en ik zet ze op de salontafel, zodat ik het doosje later kan aanbrenken als we de koffie serveren.

Esther intrigeert me. Ze is het tegenovergestelde van Diane – lang, blond, slank, afstandelijk – en ik kan niet anders dan respect opbrengen voor het feit dat ze de eerste is die ons huis binnenstapt en niet blijft doorzagen over hoe prachtig het is. Jack had erop gestaan het huis zelf uit te zoeken, vertelde me dat het mijn huwelijkscadeau zou zijn, dus ik zag het voor het eerst toen we van onze huwelijksreis terugkwamen. Hij had me wel verteld dat het perfect voor ons zou zijn, maar ik wist niet helemaal wat hij bedoelde tot ik het zag. Het is gelegen op een groot stuk eigen grond aan de rand van het dorp, dus biedt het Jack de privacy waar hij zo’n behoefte aan heeft – evenals het voorrecht het mooiste huis van Spring Eaton te bezitten. En het best beveiligde. Het heeft een complex alarmsysteem, met stalen luiken voor de ramen op de begane grond. Het zal wel vreemd overkomen dat deze overdag vaak gesloten zijn, maar, zoals Jack iedereen die ernaar vraagt vertelt, met een baan als de zijne staat veiligheid voorop.

We hebben veel schilderijen aan de muren van onze woonkamer, maar de aandacht van mensen gaat meestal uit naar het grote rode doek boven de haard. Diane en Adam, die het al eerder hebben gezien, kunnen het niet laten er weer naartoe te lopen om het nog eens te bekijken, en Rufus voegt zich bij hen terwijl Esther gaat zitten op een van de crèmekleurige leren banken.

‘Het is schitterend,’ zegt Rufus, met een gefascineerde blik op de honderden piepkleine vlekjes waar het schilderij grotendeels uit bestaat.

‘Het heet *Fireflies*,’ verklaart Jack, en hij draait het metaal-draad van de fles champagne los.

‘Ik heb nooit eerder zoiets gezien.’

‘Grace heeft het geschilderd,’ vertelt Diane hem. ‘Onge-looflijk, hè?’

‘Je zou haar andere schilderijen eens moeten zien.’ Jack ontkurkt de fles met slechts een klein plopje. ‘Die zijn echt uit de kunst.’

Rufus kijkt geïnteresseerd om zich heen. ‘Zijn ze hier?’

‘Nee, ze hangen ergens anders in het huis.’

‘Alleen voor Jacks ogen bestemd,’ grapt Adam.

‘En die van Grace. Nietwaar, schat?’ zegt Jack met een glimlach naar mij. ‘Alleen voor onze ogen bestemd.’

‘Ja, dat klopt,’ zeg ik instemmend, en ik draai mijn hoofd weg.

We gaan bij Esther zitten en Diane slaakt een kreetje van genoegen wanneer Jack de champagne in hoge glazen schenkt. Ze kijkt me aan vanaf de andere bank.

‘Voel je je inmiddels beter?’ vraagt ze. ‘Grace kon gisteren niet me met lunchen omdat ze zich niet goed voelde,’ legt ze uit aan Esther.

‘Het was maar een migraineaanval,’ sputter ik tegen.

‘Helaas heeft Grace daar vaak last van.’ Jack kijkt mee-

vend mijn kant op. 'Maar zo'n aanval duurt gelukkig nooit lang.'

'Het was de tweede keer dat je me hebt laten zitten,' merkt Diane op.

'Het spijt me,' zeg ik verontschuldigend.

'Nou ja, deze keer was je het tenminste niet glad vergeten,' plaagt ze. 'Zullen we anders voor aanstaande vrijdag iets afspreken om het goed te maken? Lukt het dan, Grace? Geen afspraak bij de tandarts die je je straks op het laatste ogenblik herinnert?'

'Nee, en hopelijk ook geen migraine.'

Diane wendt zich tot Esther. 'Heb je zin om mee te gaan? Het moet in een restaurant in de stad zijn, want ik werk vrijdag.'

'Dank je, dat lijkt me leuk.' Ze kijkt even mijn kant op, misschien om na te gaan of ik het niet erg vind dat ze ook komt. Terwijl ik haar toelach voel ik me vreselijk schuldig omdat ik al weet dat ik niet van de partij zal zijn.

Jack vraagt de aandacht van het gezelschap en brengt een toast uit op Esther en Rufus, om ze welkom te heten in de buurt. Ik hef mijn glas en neem een slokje champagne. De bubbels dansen in mijn mond en ik ervaar een plotseling gevoel van vreugde, dat ik probeer vast te houden. Maar het verdwijnt net zo snel als het kwam.

Ik kijk hoe Jack geanimeerd met Rufus staat te praten. Hij en Adam hebben Rufus een paar weken geleden ontmoet op de golfclub en hem uitgenodigd om een rondje met hen te spelen. Toen hij merkte dat Rufus een uitstekend golfer was, maar niet uitstekend genoeg om hem te verslaan, nodigde Jack hem en Esther uit om te komen eten. Het is duidelijk te zien dat Jack graag indruk wil maken op Rufus, wat betekent dat het belangrijk is om Esther voor me te winnen. Maar dat zal niet eenvoudig zijn; waar Diane simpelweg bewondering

uitstraalt, lijkt Esther een gecompliceerder type.

Ik verexcuseer me en loop naar de keuken om de canapés die ik gemaakt heb te halen en de laatste hand aan het diner te leggen. De etiquette – Jack is er zeer op gebrand – gebiedt me niet te lang weg te blijven, dus ik klop de eiwitten die in een kom staan te wachten stijf en voeg ze toe aan de soufflébasis die ik eerder heb bereid.

Terwijl ik het mengsel in afzonderlijke schaaltes schep, kijk ik gespannen op de klok. Dan zet ik de schaaltes in een bain-marie, die ik in de oven schuif; ik let goed op de precieze tijd. Even gaat er een golf van paniek door me heen bij het idee dat ik het misschien niet allemaal voor elkaar krijg, maar ik herinner mezelf eraan dat angst mijn grootste vijand is, dus ik doe mijn best kalm te blijven en keer terug naar de woonkamer met het dienblad vol canapés. Ik ga ermee rond en neem ieders complimentjes dankbaar in ontvangst, want Jack hoort ze natuurlijk ook. Met een kus op mijn hoofd geeft hij Diane gelijk dat ik een heuse keukenprinses ben, en ik slaak een stille zucht van opluchting.

Vastbesloten om vooruitgang te boeken met Esther ga ik naast haar zitten. Wanneer Jack dit ziet, neemt hij de canapés van me over.

‘Je hebt wel even rust verdiend, schat, na al je harde werk van vandaag,’ zegt hij, en hij laat het dienblad op zijn lange, elegante vingers balanceren.

‘Zo hard heb ik niet gewerkt, hoor,’ spreek ik hem tegen, wat gelogen is, zoals Jack echt wel weet, aangezien hij het menu heeft samengesteld.

Ik stel Esther de juiste vragen: of ze zich al thuis voelt in de buurt, of ze het jammer vond om Kent achter te laten, of haar twee kinderen al een beetje gewend zijn op hun nieuwe school. Om de een of andere reden lijkt het feit dat ik goed geïnformeerd ben haar te irriteren, dus vraag ik haar met op-

zet naar de namen van haar zoon en dochter, hoewel ik weet dat ze Sebastian en Aisling heten. Ik heb zelfs gehoord hoe oud ze zijn, zeven en vijf, maar ik doe alsof ik daar geen idee van heb. Ik ben me ervan bewust dat Jack luistert naar elk woord dat ik zeg, en ik weet dat hij zich afvraagt wat mijn bedoeling is.

‘Jullie hebben geen kinderen, begrijp ik,’ zegt Esther, eerder als constatering dan als vraag.

‘Nee, nog niet. We vonden dat we eerst maar eens een paar jaar van elkaar moesten genieten.’

‘Hoezo, hoelang zijn jullie dan getrouwd?’ Haar stem drukt verbazing uit.

‘Een jaar,’ beken ik.

‘Vorige week was hun trouwdag,’ deelt Diane mee.

‘En ik ben er nog steeds niet klaar voor om mijn prachtige vrouw met iemand anders te delen,’ zegt Jack, en hij vult haar glas.

Ik kijk toe, eventjes afgeleid, hoe een spatje champagne het glas mist en op de knie van zijn onberispelijke broek belandt.

‘Ik hoop dat je het niet erg vindt dat ik ernaar vraag,’ begint Esther, die haar nieuwsgierigheid niet kan bedwingen, ‘maar is een van jullie al eerder getrouwd geweest?’

Het lijkt alsof ze graag wil dat het antwoord ‘ja’ is, alsof een misnoegde ex-man of ex-vrouw ergens op de achtergrond ons minder perfect zou maken.

‘Nee, geen van beiden,’ zeg ik.

Ze kijkt even naar Jack en ik weet dat ze zich afvraagt hoe iemand die er zo goed uitziet zo lang vrijgezel heeft kunnen blijven. Jack, die haar blik op zich voelt rusten, glimlacht opgewekt.

‘Ik moet toegeven dat toen ik veertig werd, ik sterk begon te betwijfelen of ik ooit de perfecte vrouw zou vinden. Maar

zodra ik Grace zag, wist ik dat zij degene was op wie ik had gewacht.'

'Zo romantisch,' zucht Diane, die het verhaal van onze ontmoeting al kent. 'Ik weet niet meer hoeveel vrouwen ik heb geprobeerd aan Jack te koppelen, maar niemand was goed genoeg tot hij Grace ontmoette.'

'En jij, Grace?' vraagt Esther. 'Was het voor jou ook liefde op het eerste gezicht?'

'Ja,' zeg ik, terugblikkend. 'Dat was het.'

Overweldigd door de herinnering sta ik iets te snel op, en Jack draait zijn gezicht mijn kant uit. 'De soufflés,' verklaar ik rustig. 'Ze zullen nu wel klaar zijn. Willen jullie gaan zitten?'

Aangespoord door Diane, die hun vertelt dat soufflés op niemand wachten, drinken ze hun glas leeg en lopen naar de tafel. Esther blijft op weg ernaartoe even stilstaan om *Fireflies* beter te bekijken, en wanneer Jack zich bij haar voegt en haar niet verzoekt meteen te gaan zitten, slaak ik een zucht van opluchting dat de soufflés nog helemaal niet klaar zijn. Waren ze dat wel, dan zou het huilen me nader dan het lachen staan wegens de stress van het oponthoud, met name wanneer hij uitleg begint te geven over de verschillende technieken die ik bij het schilderen heb gebruikt.

Als ze vijf minuten later gaan zitten, zijn de soufflés perfect gebakken. Wanneer Diane haar verwondering hierover uitspreekt, glimlacht Jack naar me vanaf het andere eind van de tafel en vertelt hij iedereen dat ik inderdaad heel bekwaam ben.

Op een avond als vanavond weet ik weer waarom ik verliefd ben geworden op Jack. Hij is charmant, onderhoudend en intelligent, en hij weet precies wat hij moet zeggen en op welke manier. Omdat Esther en Rufus nieuwkomers zijn, zorgt hij ervoor dat zij iets opsteken van het gesprek dat we

voeren tijdens het eten van onze soufflés. Hij beweegt Diane en Adam ertoe om dingen over zichzelf te vertellen waar onze nieuwe vrienden wat aan hebben, zoals waar ze winkelen en aan welke sport ze doen. Hoewel Esther beleefd luistert naar hun opsomming van vrijetijdsbestedingen, de namen van hun tuinmannen en babysitters, en de beste plaats om vis te kopen, weet ik dat ik degene ben die haar interesseert, en dat ze zal terugkomen op het feit dat Jack en ik relatief laat getrouwd zijn, omdat ze hoopt iets – wat dan ook – te horen waaruit ze kan opmaken dat het allemaal niet zo perfect is als het lijkt. Jammer genoeg voor haar zal ze teleurgesteld worden.

Ze wacht tot Jack de beef wellington heeft aangesneden en geserveerd met een aardappelgratin en worteltjes geglaceerd met honing. Er zijn ook kleine erwten, die ik in kokend water heb gedaan vlak voor ik het vlees uit de oven haalde. Diane verbaast zich erover dat ik alles tegelijk klaar heb gekregen, en ze geeft toe dat zij altijd een curry als hoofdgerecht maakt, die van tevoren bereid kan worden en op het laatst kan worden opgewarmd. Ik zou haar graag vertellen dat ik dat ook veel liever zou doen, dat nauwkeurige berekeningen en slapeloze nachten de prijs zijn die ik voor zo'n perfect diner betaal. Maar het alternatief – iets serveren wat minder dan perfect is – is geen optie.

Esther kijkt me aan vanaf de andere kant van de tafel. 'Waar hebben Jack en jij elkaar ontmoet?'

'In Regent's Park,' zeg ik. 'Op een zondagmiddag.'

'Vertel haar dan hoe het ging,' moedigt Diane me aan; haar lichte huid heeft een rode kleur van de champagne.

Ik aarzel een ogenblik, aangezien het een verhaal is dat ik al eerder heb verteld. Maar het is een verhaal dat Jack me graag hoort vertellen, dus het is in mijn eigen voordeel om het te herhalen. Gelukkig komt Esther me te hulp. Ze vat mijn aar-

zeling op als bescheidenheid en neemt de gelegenheid te baat.

‘Alsjeblieft,’ spoort ze me aan.

‘Nou, op het gevaar af dat ik degenen die het al hebben gehoord ermee verveel,’ begin ik met een verontschuldigende glimlach, ‘ik was in het park met mijn zusje Millie. We gaan er ’s zondagsmiddags vaak naartoe, en die zondag speelde er toevallig een band. Millie is dol op muziek en had zoveel plezier dat ze opstond en begon te dansen voor het podium. Ze had kort daarvoor de wals geleerd en terwijl ze danste, strekte ze haar armen voor zich uit, alsof ze met iemand samen aan het dansen was.’ Ik glimlach bij de herinnering en zou willen dat het leven nog steeds zo simpel was, nog steeds zo onschuldig. ‘Hoewel de meeste mensen toegeeflijk waren en het leuk vonden om te zien dat Millie zich vermaakte,’ vertel ik verder, ‘zag ik dat een of twee personen het ongemakkelijk vonden en wist ik dat ik iets moest doen, misschien haar terug naar haar zitplaats halen. Maar een deel van me had daar geen zin in omdat...’

‘Hoe oud is je zusje?’ onderbreekt Esther me.

‘Zeventien.’ Ik wacht een moment, want ik wil de realiteit niet onder ogen zien. ‘Bijna achttien.’

Esther trekt haar wenkbrauwen op. ‘Dan is ze nogal gek op aandacht, dus.’

‘Nee hoor, het is gewoon...’

‘Nou ja, dat kan niet anders. Ik bedoel, mensen staan normaal gesproken niet op om in een park te gaan dansen, toch?’ Ze kijkt triomfantelijk de tafel rond en als iedereen haar blik vermijdt, heb ik ondanks mezelf medelijden met haar.

‘Millie heeft het downsyndroom.’ De stem van Jack doorbreekt de pijnlijke stilte die over de tafel is neergedaald. ‘En daardoor is ze heerlijk spontaan.’

Er glijdt een verwarde uitdrukking over Esthers gezicht en

ik ben nijdig dat de mensen die haar verder alles over mij hadden verteld niks over Millie hadden gezegd.

‘Hoe dan ook, voor ik de kans kreeg iets te doen,’ schiet ik haar te hulp, ‘stond er een echte heer op van zijn stoel, liep naar de dansende Millie toe, maakte een buiging en stak zijn hand naar haar uit. Millie was uiteraard verrukt, en toen ze begonnen te walsen ging iedereen klappen, waarna andere stellen opstonden en ook begonnen te dansen. Het was een heel, heel bijzonder moment. En natuurlijk viel ik onmiddellijk als een blok voor Jack omdat hij het in gang had gezet.’

‘Wat Grace toen nog niet wist, was dat ik haar en Millie een week eerder in het park had gezien en dat ik meteen als een blok voor háár viel. Ze was zo vol aandacht voor Millie, zo onzelfzuchtig. Een dergelijke toewijding had ik nog nooit bij iemand gezien en ik wilde haar beslist leren kennen.’

‘En wat Jack op dat moment niet wist,’ zeg ik op mijn beurt, ‘was dat ik hem de week ervoor had opgemerkt maar nooit had gedacht dat hij in iemand als ik geïnteresseerd zou zijn.’

Ik vind het wel amusant dat iedereen instemmend knikt. Hoewel ik een aantrekkelijke vrouw ben, geeft het filmsterrenuiterlijk van Jack mensen het idee dat ik bof dat hij met me wilde trouwen. Maar dat is niet wat ik bedoelde.

‘Grace heeft geen oudere broers en zussen, dus dacht ze dat het feit dat Millie op een dag onder haar verantwoordelijkheid zal vallen mij zou afschrikken,’ legt Jack uit.

‘Zoals ik met anderen had meegemaakt,’ verklaar ik.

Jack schudt zijn hoofd. ‘Integendeel, de gedachte dat Grace alles voor Millie overheeft, deed me beseffen dat zij de vrouw was naar wie ik mijn hele leven al zocht. In mijn vak raak je gemakkelijk het vertrouwen in de mensheid kwijt.’

‘Ik zag in de krant van gisteren dat we je weer mogen feliciteren,’ zegt Rufus, zijn glas geheven in Jacks richting.

‘Ja, goed gedaan,’ reageert Adam, die advocaat is bij dezelfde firma als Jack. ‘Alweer een veroordeling op je naam.’

‘De zaak was tamelijk rechttoe rechtaan,’ zegt Jack bescheiden. ‘Hoewel het toch nog lastig was om te bewijzen dat mijn cliënte niet zichzelf had verwond, aangezien ze de neiging tot automutilatie heeft.’

‘Maar zijn zaken van mishandeling over het algemeen niet gemakkelijk te bewijzen?’ vraagt Rufus, terwijl Diane aan Esther vertelt, voor het geval ze dat nog niet wist, dat Jack de zwakkeren onder ons verdedigt – of specifieker: mishandelde vrouwen. ‘Ik wil niets afdoen aan het geweldige werk dat je doet, maar er is vaak fysiek bewijs, of er zijn getuigen, toch?’

‘De kracht van Jack is dat hij slachtoffers zover krijgt dat ze hem voldoende vertrouwen om hem te vertellen wat er is gebeurd,’ verduidelijkt Diane, die ik ervan verdenk dat ze een beetje verliefd is op Jack. ‘Veel vrouwen kunnen bij niemand aankloppen en zijn bang dat niemand ze zal geloven.’

‘Hij zorgt er ook voor dat de daders een lange gevangenisstraf krijgen,’ voegt Adam eraan toe.

‘Ik voel niets dan minachting voor mannen die hun vrouw mishandelen,’ zegt Jack met stelligheid. ‘Ze krijgen wat hun toekomt.’

‘Daar drink ik op.’ Rufus heft zijn glas nog eens.

‘Hij heeft nog niet één zaak verloren, toch, Jack?’ zegt Diane.

‘Nee, en dat ben ik ook niet van plan.’

‘Een lange reeks successen – dat is niet niks,’ mijmert Rufus geïmponeerd.

Esther kijkt me aan. ‘Je zusje – Millie – is behoorlijk wat jonger dan jij,’ merkt ze op, waarmee ze het gesprek terugbrengt op het punt waar we waren begonnen.

‘Ja, er zit zeventien jaar tussen ons. Millie is geboren op

mijn moeders zesenvestigste. Ze had eerst niet door dat ze zwanger was, dus het was best een schok toen ze erachter kwam dat ze weer een kind zou krijgen.'

'Woont Millie bij jullie ouders?'

'Nee, ze zit op een fantastische kostschool in Noord-Londen. Maar in mei wordt ze achttien, dus ze zal er deze zomer af moeten, wat jammer is, want ze vindt het er heel fijn.'

'En waar gaat ze dan naartoe? Naar je ouders?'

'Nee.' Ik wacht even, want ik weet dat wat ik ga zeggen haar zal choqueren. 'Ze wonen in Nieuw-Zeeland.'

Esther reageert met enige vertraging. 'Nieuw-Zeeland?'

'Ja. Daar zijn ze vorig jaar gaan wonen, vlak na onze bruiloft.'

'Ik begrijp het,' zegt ze. Maar ik weet dat dat niet waar is.

'Millie komt bij ons wonen,' legt Jack uit. Hij glimlacht naar me. 'Ik wist dat Grace deze voorwaarde zou stellen voordat ze mijn huwelijksaanzoek accepteerde, en ik voldeed daar maar al te graag aan.'

'Dat is heel grootmoedig van je,' zegt Esther.

'Helemaal niet – ik vind het super dat Millie hier komt wonen. Dat zal ons leven een nieuwe dimensie geven, nietwaar, schat?'

Ik hef mijn glas en neem een slokje van mijn wijn, zodat ik niet hoeft te antwoorden.

'Je kunt het kennelijk goed met haar vinden,' merkt Esther op.

'Nou, ik hoop dat zij net zo dol op mij is als ik op haar... hoewel dat even duurde toen Grace en ik eenmaal getrouwd waren.'

'Hoezo?'

'Ik denk dat de realiteit van ons huwelijk een schok voor haar was,' vertel ik haar. 'Ze adoreerde Jack vanaf het begin, maar toen we terugkwamen van onze huwelijksreis en ze be-

sefte dat hij altijd bij mij zou zijn, werd ze jaloers. Maar het gaat nu goed. Jack is weer haar favoriet.'

'Gelukkig heeft George Clooney mijn plaats ingenomen en is hij in ongenade gevallen bij Millie,' lacht Jack.

'George Clooney?' vraagt Esther.

'Ja.' Ik knik, blij dat Jack het te berde brengt. 'Ik was best gek op hem...'

'Zijn we dat niet allemaal?' mompelt Diane.

'... en Millie was zo jaloers dat toen vrienden me voor kerst een George Clooney-kalender gaven, ze erop krabbelde: "Ik vind George Clooney stom", maar ze spelde zijn naam min of meer fonetisch, als Z-J-O-R-Z K-O-E-N-I, ze had moeite met de L,' leg ik uit. 'Het was heel schattig.'

Iedereen lacht.

'En nu vertelt ze iedereen steeds dat ze mij leuk vindt, maar hem niet. Het is een soort mantra geworden: "Ik vind jou leuk, Jack, maar George Cooney niet."'' Jack glimlacht. 'Ik moet toegeven dat ik me best geveleid voel dat ik in één adem met hem word genoemd,' voegt hij er bescheiden aan toe.

Esther kijkt naar hem. 'Weet je, je lijkt echt wel wat op hem.'

'Behalve dat Jack er veel beter uitziet.' Adam grijnst.

'Je moest eens weten hoe opgelucht we allemaal waren toen hij met Grace trouwde. In elk geval stopten de vrouwen op kantoor ermee over hem te fantaseren – en sommige mannen,' voegt hij er lachend aan toe.

Jack zucht goedmoedig. 'Zo kan-ie wel weer, Adam.'

'Jij werkt niet, toch?' zegt Esther, en ze wendt zich weer tot mij. In haar stem bespeur ik de bedekte laatlunkendheid van werkende vrouwen jegens niet-werkende vrouwen, en ik voel me in de verdediging gedrukt.

'Ik heb wel gewerkt, maar ik heb vlak voor ons trouwen mijn baan opgezegd.'

‘Serieus?’ Esther fronst. ‘Waarom?’

‘Ze wilde het eigenlijk niet,’ onderbreekt Jack me. ‘Maar ze had een topbaan en ik wilde niet uitgeput thuiskomen en dan merken dat Grace al net zo uitgeput was als ik. Het was misschien egoïstisch van me om haar te vragen haar baan op te geven, maar ik wilde graag thuis kunnen komen en mijn stress van me af laten glijden in plaats van de stress van een ander erbij te krijgen. Ze reisde bovendien veel en ik wilde niet elke dag naar een leeg huis terugkeren zoals ik al vele jaren had gedaan.’

‘Wat deed je voor werk?’ vraagt Esther, met haar lichtblauwe ogen op me gericht.

‘Ik was inkoper voor Harrods.’

De flikkering in haar ogen zegt me dat ze onder de indruk is. Het feit dat ze me niet vraagt om er meer over te vertellen zegt me dat ze dat nog niet wil laten zien.

‘Ze reisde de hele wereld over, eerste klas,’ zegt Diane ademloos.

‘Niet de hele wereld over,’ verbeter ik haar. ‘Alleen naar Zuid-Amerika. Ik kocht daar fruit in, hoofdzakelijk in Chili en Argentinië,’ voeg ik eraan toe, vooral voor Esther.

Rufus kijkt me bewonderend aan. ‘Dat was vast heel boeiend.’

‘Inderdaad.’ Ik knik. ‘Ik genoot er enorm van.’

‘Dan zul je het wel missen.’ Weer een statement van Esther.

‘Nee, niet echt,’ lieg ik. ‘Ik heb hier genoeg omhanden.’

‘En binnenkort heb je Millie om voor te zorgen.’

‘Millie is heel zelfstandig en ze zal een groot deel van de tijd bij Meadow Gate gaan werken.’

‘Het tuincentrum?’

‘Ja. Ze is dol op planten en bloemen, dus ze heeft geluk dat ze de ideale baan heeft gevonden.’

‘En wat ga jij dan de hele dag doen?’

‘Hetzelfde als nu zo ongeveer – je weet wel, koken, het huishouden en tuinieren – als het weer het toelaat.’

‘Jullie moeten de volgende keer eens komen lunchen op zondag en de tuin zien,’ zegt Jack. ‘Grace heeft groene vingers.’

‘Mijn hemel,’ zegt Esther luchtig. ‘Zoveel talenten. Ik ben blij dat ik bij St. Polycarp’s aan de slag kan. Ik begon me behoorlijk te vervelen, zo de hele dag thuis.’

‘Wanneer begin je?’

‘Volgende maand. Ik vervang een leerkracht die met zwangerschapsverlof gaat.’

Ik wend me tot Rufus. ‘Volgens Jack hebben jullie een reusachtige tuin,’ zeg ik, en terwijl ik meer van de beef welington serveer, die samen met de groenten warm is gehouden op een rechaud, draait het gesprek aan tafel nu om tuinontwerpen en niet meer om mij. Ik zie hoe iedereen lacht en praat, en ik merk dat ik verlangend naar de andere vrouwen kijk en me afvraag hoe het moet voelen om Diane te zijn, of Esther, om geen rekening te hoeven houden met iemand als Millie. Onmiddellijk voel ik me schuldig, want ik hou meer van Millie dan van wie ook – en ik zou haar voor geen goud willen veranderen. Alleen al de gedachte aan haar geeft me nieuwe moed en resoluut spring ik op.

‘Iedereen klaar voor het dessert?’ vraag ik.

Jack en ik ruimen de tafel af en hij volgt me naar de keuken, waar ik de borden netjes in de gootsteen zet, om later af te spoelen, terwijl hij het trancheermes schoonmaakt en opbergt. Het dessert dat ik heb gemaakt is een meesterwerk – een perfecte meringue zonder barstjes van bijna acht centimeter hoog, gevuld met geklopte dikke room. Ik haal de vruchten die ik eerder heb schoongemaakt en gesneden, en leg de plakjes mango, ananas, papaja en kiwi voorzichtig op

de room, waarna ik aardbeien, frambozen en blauwe bessen toevoeg. Wanneer ik een granaatappel oppak, brengt het gevoel ervan in mijn hand me naar een andere plek, naar een eerder moment, toen ik de warmte van de zon op mijn gezicht en het gebabbel van uitgelaten stemmen nog vanzelfsprekend vond. Ik sluit even mijn ogen en denk aan het leven dat ik vroeger had.

Ik raak me ervan bewust dat Jack met zijn hand uitgestrekt staat te wachten en ik overhandig hem de granaatappel. Hij snijdt de vrucht doormidden en ik schep de pitjes eruit en strooi ze over de rest van de vruchten. Met het voltooide dessert loop ik naar de eetkamer, waar de uitroepen die met mijn binnenkomst gepaard gaan me bevestigen dat Jack gelijk had gehad met zijn voorkeur boven de kastanje-chocoladetaart, die ik liever had willen maken.

‘Is het niet ongelooflijk dat Grace nooit een kookcursus heeft gevolgd?’ zegt Diane tegen Esther, en ze pakt haar lepel. ‘Ik heb groot respect voor zulke perfectie, jij niet? Maar op deze manier kan ik nooit die bikini dragen die ik heb gekocht,’ voegt ze er kreunend aan toe, met een klopje op haar buik door haar marineblauwe linnen jurk. ‘Ik zou dit eigenlijk niet mogen eten, aangezien we net een reis voor de zomer hebben geboekt, maar het ziet er zo verrukkelijk uit dat ik de verleiding niet kan weerstaan!’

‘Waar gaan jullie heen?’ vraagt Rufus.

‘Thailand,’ vertelt Adam hem. ‘We zouden naar Vietnam, maar toen we de foto’s zagen van de vakantie van Jack en Grace in Thailand, hebben we besloten om Vietnam voor volgend jaar te bewaren.’ Hij kijkt Diane grijnzend aan. ‘Zodra Diane het hotel waar zij zaten had gezien, was het een uitgemaakte zaak.’

‘Dus jullie gaan naar hetzelfde hotel?’

‘Nee, dat was volgeboekt. Helaas hebben wij niet de luxe

dat we buiten het seizoen op vakantie kunnen gaan.’

‘Geniet er maar van zolang het kan,’ zegt Esther tegen mij.

‘Dat ben ik zeker van plan.’

‘Gaan jullie dit jaar weer naar Thailand?’ vraagt Adam.

‘Alleen als we voor juni weg kunnen, wat niet waarschijnlijk is nu de zaak Tomasin eraan zit te komen,’ zegt Jack. Hij kijkt me vanaf de andere kant van de tafel betekenisvol aan.

‘Tenslotte, nou ja, komt Millie bij ons wonen.’

Ik houd mijn adem in en hoop dat niemand zal opperen dat we Millie kunnen meenemen als we wachten.

‘Tomasin?’ Rufus trekt zijn wenkbrauwen op. ‘Daar heb ik iets over gehoord. Is zijn vrouw een cliënt van je?’

‘Ja, dat klopt.’

‘Dena Anderson,’ overpeinst hij. ‘Dat zal wel een interessante zaak zijn.’

‘Dat is het ook,’ zegt Jack instemmend. Hij wendt zich tot mij. ‘Schat, als iedereen klaar is, kun je Esther misschien onze foto’s van Thailand laten zien?’

De schrik slaat me om het hart. ‘Ik denk niet dat ze op onze vakantiekiekjes zit te wachten,’ zeg ik op luchthartige toon. Maar dit vleugje meningsverschil tussen ons tweeën is voor Esther al aanmoediging genoeg.

‘Ik wil ze dolgraag zien!’ roept ze uit.

Jack schuift zijn stoel naar achteren en staat op. Hij pakt het fotoalbum uit de la en geeft het aan Esther.

‘Dan zetten Grace en ik koffie terwijl jij de foto’s bekijkt. Ga gerust naar de woonkamer – daar zit je comfortabeler.’

Tegen de tijd dat we met een dienblad koffie terugkomen uit de keuken raakt Diane niet uitgepraat over de foto’s, maar Esther zegt niet veel.

Ik moet toegeven dat de foto’s schitterend zijn, en op de plaatjes waar ik op sta, zie ik er op mijn voordeligst uit: mooi gebruind en zo slank als toen ik in de twintig was – en met

een van mijn vele bikini's aan. Op de meeste foto's sta ik voor een luxueus hotel of lig ik op het bijbehorende privéstrand, of zit ik in een bar of restaurant met een kleurige cocktail en een bord met een exotisch gerecht voor mijn neus. Op elke foto kijk ik lachend naar de camera, de belichaming van een ontspannen en gekoesterde vrouw die stapelverliefd is op haar echtgenoot. Jack is nogal een perfectionist en maakt dezelfde opname steeds opnieuw tot hij tevreden is over het resultaat, dus ik heb geleerd om het meteen de eerste keer goed te doen. Er zijn ook wat foto's van ons tweeën bij, die zijn genomen door aardige vreemdelingen. Het is Diane die erop wijst dat Jack en ik elkaar op die foto's vaak vol aanbidding aankijken – en niet zozeer naar de camera.

Jack schenkt de koffie in.

'Iemand trek in een bonbon?' vraag ik, en ik pak het doosje dat Esther heeft meegebracht zo nonchalant mogelijk op.

'Ik denk dat we allemaal wel genoeg hebben gegeten,' oppert Jack, rondkijkend om bevestiging te vinden bij de rest van het gezelschap.

'Absoluut,' zegt Rufus.

'Ik kan echt geen pap meer zeggen,' kreunt Adam.

'Dan bewaar ik ze voor een andere keer.' Jack steekt zijn hand uit naar het doosje en ik leg me er net bij neer dat ik er nooit van zal proeven wanneer Diane het verlossende woord spreekt.

'Waag het niet – ik lust best nog een bonbonnetje of twee.'

'Ik neem aan dat het geen zin heeft om je bikini ter sprake te brengen,' zucht Adam, in vrolijke wanhoop hoofdschuddend tegen zijn vrouw.

'Geen enkele zin,' antwoordt Diane, en ze neemt een bonbon uit het doosje dat Jack haar heeft aangereikt, waarna ze het doorgeeft aan mij. Ik neem er eentje, stop hem in mijn mond en steek Esther het doosje toe. Als zij het aanbod af-

slaat, neem ik er nog één voordat ik het doosje aan Diane teruggeef.

‘Hoe doe je dat toch?’ vraagt Diane, me verbaasd aankijkend.

‘Wat bedoel je?’

‘Zoveel eten en nooit aankomen.’

‘Vooral geluk,’ zeg ik, en ik pak nog een bonbon. ‘En beheersing.’

Pas als de klok halftwaalf slaat, stelt Esther voor om te vertrekken. In de gang reikt Jack de jassen aan en terwijl hij Diane en Esther in hun jas helpt, spreek ik met hen af dat ik komende vrijdag om halfeen met ze ga lunchen bij Chez Louis. Diane omhelst me ten afscheid en wanneer ik Esther een hand geef, zeg ik dat ik me erop verheug haar bij de lunch weer te zien. De mannen geven me een kus en iedereen bedankt ons voor de perfecte avond. Het woord ‘perfect’ klinkt zelfs zo vaak door de gang dat ik, op het moment dat Jack de deur achter hen sluit, weet dat ik een overwinning heb geboekt. Maar ik moet zeker weten dat Jack het ook weet.

‘We moeten morgen om elf uur weg,’ zeg ik, en draai me naar hem toe. ‘Dan zijn we op tijd om Millie mee uit lunchen te nemen.’